

Sygn. akt II SA/Wr 511/17

ODPIS

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sygn. akt II SA/Wr 511/17 Dnia 9 lutego 2018
Odpis postanowienia
o stwierdzeniu prawomocności
Referendarz sądowy w Województwie Sędzia Administracyjnym
we Wrocławiu Michał Kazek
na podstawie art. 169 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r.
prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi
(tekst jedn. Dz. U. z 2017 r. poz. 1369 ze zm.) stwierdza,
że orzeczenie z dnia 9 listopada 2017
jest prawomocne od dnia 2 lutego 2018
Na oryginalnie właściwy podpis.
Za zgodność z oryginałem Stwierdzam

SPECJALISTA

Izabela Szczerbińska

Dnia 9 listopada 2017 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia NSA Halina Filipowicz-Kremis (spr.)

Sędziowie: Sędzia WSA Olga Białek

Sędzia WSA Alicja Palus

Protokolant: Starszy asystent sędziego Katarzyna Grott

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 9 listopada 2017 r.
sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego
na uchwałę Rady Gminy Udanin
z dnia 25 września 2014 r. Nr XLVIII.208.2014
w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru obrębu
Damianowo

oddala skargę na § 27 w zakresie ustaleń dla terenów I.KDW/1, I.KDW/2, I.KDW/6,
I.KDW/7, I.KDW/8, I.KDW/9, a także rysunku planu w zakresie tych terenów; § 33
pkt 2 lit. a; § 34 pkt 2 lit. a; § 43 pkt 2 lit. b; § 22 w zakresie ustaleń dla terenów
oznaczonych na rysunku planu symbolami I.EW/4, I.EW/5, I.EW/9, I.EW/10,
I.EW/11, I.EW/12 oraz załącznika graficznego w zakresie tych terenów.

Na oryginalnie właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem
REFERENT

Ewa Trojan

UZASADNIENIE

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 10 września 2015 r., sygn. akt II SA/Wr 459/15, po rozpoznaniu skargi Wojewody Dolnośląskiego na uchwałę Rady Gminy Udanin z dnia 25 września 2014 r. nr XLVIII.208.2014 w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru obrębu Domaniowo stwierdził nieważność § 8 ust. 5 pkt 2 lit. a, § 8 ust. 10, § 7 ust. 19, § 14 pkt 2, § 15 ust. 4, § 27 w zakresie ustaleń dla terenów I.KDW/1, I.KDW/2, I. KDW/6, I.KDW/7, I.KDW/8, I.KDW/9, a także rysunku planów w zakresie tych terenów, § 33 pkt 2 lit. a), § 34 pkt 2 lit. a), § 43 pkt 2 lit. b), § 53 ust. 1 we fragmencie "uiszczanej przez właścicieli nieruchomości", § 19 pkt 2 lit. b) we fragmencie "napowietrznej i", § 44 pkt 2 lit. b) we fragmencie "napowietrznej i", § 22 w zakresie ustaleń dla terenów oznaczonych na rysunku planu symbolami I.EW/4, I.EW/5, I.EW/9, I.EW/10, I.EW/11, I.EW/12 oraz załącznika graficznego w zakresie tych terenów zaskarżonej uchwały; oraz orzekł o kosztach postępowania. Sąd uznał zasadność wszystkich postawionych w skardze zarzutów i na podstawie art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270 ze zm.; dalej: P.p.s.a.) stwierdził nieważność kwestionowanych zapisów uchwały. Sąd odnosząc się do zakwestionowanych zapisów uchwały Rady Gminy Udanin wskazał, że dopuszczenie przez Radę Gminy zmiany położenia stref ochronnych wzdłuż napowietrznych linii elektroenergetycznych w przypadku zmiany przebiegu samych linii poprzez zapis § 8 ust. 5 pkt 2 lit. a uchwały, było motywowane jej intencją tj. dopuszczeniem możliwości przesunięcia strefy ochronnej celem uwzględnienia warunków ekonomicznych czy nowych technologii. Sąd uznał, że jakkolwiek sam zamysł był słuszny, to niewątpliwie została stworzona możliwość przesunięcia strefy ochronnej w warunkach innych niż przewidziane w planie, który zagadnienia związane z zasadami ochrony środowiska i przyrody winien rozstrzygać jednoznacznie i czytelnie, bez pozostawiania możliwości niejako "następczego" ich regulowania. Sąd nie zgodził się z możliwością utożsamiania uzgadniania przebiegu sieci z właścicielem nieruchomości z koniecznością jednoznacznego ustanowienia strefy ochronnej w zapisach planu zagospodarowania przestrzennego. Jakkolwiek przebieg sieci przez grunt danego właściciela stanowić może też zagadnienie cywilistyczne lecz na etapie planu miejscowego warunki dotyczące ochrony środowiska, w tym przebieg stref ochronnych, muszą być uregulowane wyczerpująco. Nie jest bowiem dopuszczalne na gruncie art. 15 ust 2 pkt 9 i 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, aby istniejący plan przewidywał możliwość zmiany przebiegu strefy ochronnej, zaś ewentualna ochrona praw właścicielskich odbywać się miała wyłącznie

w sferze cywilistycznej, gdy ustawodawca właściwą ochronę tychże przewidział poprzez jednoznaczne i nie podlegające zmianom w sposób inny niż zmiana planu miejscowego ustalenie stref ochronnych. W związku z powyższym Sąd uznał zarzut organu nadzoru za trafny. Analizując zarzut Wojewody względem § 7 ust. 19 i § 15 ust. 4 Sąd wskazał, że skarżący precyzyjnie przywołał zapisy rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie sposobu zgłaszania oraz oznakowania przeszkód lotniczych regulującego kwestie zamieszczone w uchwale. Sąd przyjął, że skoro z przepisów rozporządzenia wynika konkretny obowiązek (zgłaszanie przeszkód lotniczych), to nie istnieją podstawy do powielania analogicznej regulacji w zapisach prawa miejscowego. Podkreślił, iż Rada Gmina Udanin nie posiadała kompetencji do dokonywania takowych uregulowań. Tym bardziej trafny jest zarzut odnoszący się do § 15 ust. 4 uchwały gdzie w sposób sprzeczny z treścią rozporządzenia dokonano modyfikacji obowiązujących przepisów zapisami uchwały. Tym samym Sąd uznał za zasadny zarzut istotnego naruszenia art. 28 ust. 1 w związku z art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy oraz § 2, § 10 i § 11 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie sposobu zgłaszania oraz oznakowania przeszkód lotniczych. Oceniając zapis § 8 ust. 10 uchwały Sąd stwierdził, że intencja gminnego prawodawcy zasługuje na aprobatę. Gmina jako podstawowa jednostka organizacyjna winna podejmować działania ukierunkowane na ochronę przyrody, a tym bardziej działanie to zdaje się konieczne jeżeli mamy do czynienia z pomnikiem przyrody. Poza regulacjami rangi ustawy gmina posiada uprawnienia do podejmowania uchwał związanych z ochroną przyrody czy pomników przyrody, niemniej jednak muszą to być uchwały podejmowane właśnie w tym przedmiocie. Sąd zwrócił uwagę, że nie jest dopuszczalne aby regulacje takie zawierać w uchwale podejmowanej w przedmiocie uchwalenia planu miejscowego. Wojewoda Dolnośląski w motywach skargi słusznie wykazał, że w niniejszym przypadku doszło do powtórzenia i modyfikacji przepisów prawa powszechnie obowiązującego. Zapisu powyższego nie uzasadniał wskazywany przez Radę Gminy brak stosownych uchwał i decyzji dotyczących ochrony pomników przyrody. Gmina posiada uprawnienia by podjąć odrębne uchwały w tym zakresie, które nie będą powtarzać i zmieniać obowiązujących przepisów. Mając na uwadze zapis § 14 pkt 2 uchwały Sąd wskazał, że narusza on w sposób istotny przepis art. 15 ust. 2 pkt 11 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w związku § 4 pkt 10 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W ustaleniach miejscowego planu dla tymczasowego zagospodarowania terenu użytkowania rolnego lub sadowniczego - wbrew przywołanym przepisom ustawy i rozporządzenia – nie określono terminu tymczasowe-

go urządzania lub użytkowania. W związku z tym konieczne stało się stwierdzenie nieważności § 14 pkt 2 zaskarżonej uchwały. Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym i § 4 pkt 9 lit. a rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu planu zagospodarowania przestrzennego poprzez zapisy § 27 uchwały w zakresie ustaleń dla terenu I.KDW/1, I.KDW/2, I.KDW/6, I.KDW/7, I.KDW/8, IKW/9 a także rysunku planu w zakresie tych terenów, Sąd przywołując treść powyżej wskazanych przepisów ustawy oraz rozporządzenia stwierdził, że obowiązek określenia zasad budowy systemu komunikacji, w tym określenie układu komunikacyjnego wraz z jego parametrami, obejmuje cały układ komunikacyjny określony w ustawie zagospodarowania przestrzennego, czyli zarówno drogi publiczne w rozumieniu z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych jak i drogi wewnętrzne. Z § 4 pkt 9 lit. a rozporządzenia jednoznacznie wynika wymóg określenia parametrów drogi w części tekstowej planu. Nie zwalnia z tego obowiązku określenie tych parametrów jedynie na rysunku planu (tak też Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 13 stycznia 2015 r. sygn. akt II OSK 2880/14 – dostępny: <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>). Ponadto, zgodnie z poglądem prezentowanym w orzecznictwie sądów administracyjnych (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 lipca 2014 r. sygn. akt II OSK 392/14 – dostępny: <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>) rysunek planu jako znak graficzny nie może wiązać bezpośrednio, nie spełnia bowiem wymogów normy prawnej związanych z jej klasyczną budową: hipoteza, dyspozycja, sankcja. Rysunek planu w procesie stosowania prawa może być uwzględniony tylko w takim zakresie, w jakim jest "opisany" w tekście planu. W ocenie Sądu I instancji nie miał znaczenia fakt, że układ komunikacyjny na terenie objętym planem jest już zrealizowany. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem planowania. Okoliczność, że na danym terenie układ drogowy już istnieje, nie oznacza, że w przyszłości nie może on ulec przebudowie, czy modernizacji, które powinny nastąpić w granicach parametrów określonych właśnie w akcie prawa miejscowego, jakim jest plan zagospodarowania przestrzennego. Według Sądu bez znaczenia jest wskazywana przez Radę Gminy możliwość określenia parametrów terenów objętych niniejszym zarzutem jedynie w części tekstowej (powinno być graficznej), zaś w części tekstowej planu dokonania odesłania do rysunku planu. Mając na uwadze zapisy § 33 pkt 2 lit. a), § 34 pkt 2 lit. a), § 43 pkt 2 lit. b) uchwały Sąd stwierdził, że skoro dla danego terenu w planie miejscowym przeznaczono różne funkcje, wynikające z art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej winny odnosić się do każdej z przewidzianych

funkcji. Wyjątku w tym względzie nie doznaje również konieczność wskazania liczby miejsc parkingowych jako obligatoryjnego elementu. Nie można zgodzić się ze stanowiskiem, że wystarczające jest ustalenie ilości miejsc parkingowych dla jednej konkretnej funkcji, a jak wskazuje Rada Gminy Udanin wyodrębnienie w obiekcie usługowym funkcji mieszkaniowej jest "bez znaczenia". Sąd uznał, że skoro z zapisów planu wynika dopuszczenie konkretnej funkcji czy przeznaczenia terenu to następstwem tego faktu jest konieczność właściwego zastosowania wskaźników infrastruktury technicznej, w niniejszym przypadku ilości miejsc parkingowych. Sąd stwierdził nieważność § 53 ust. 1 zaskarżonej uchwały. Sąd po analizie treści art. 15 ust. 2 pkt 12 ustawy o planowaniu oraz art. 36 ust. 4 tej ustawy stwierdził, że katalog podmiotów zobowiązanych do ponoszenia opłaty został przez ustawodawcę sprecyzowany w art. 36 ust. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym i obejmuje zarówno właścicieli, jak i użytkowników wieczystych zbywanej nieruchomości. Zatem ustalenia planu miejscowego modyfikujące art. 36 ust. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w ten sposób, że ograniczają krąg osób zobowiązanych do ponoszenia opłaty, określonej w art. 36 ust. 4 ustawy, stanowią przekroczenie kompetencji rady gminy i naruszają zasady sporządzania planu miejscowego. Dalej Sąd I instancji wskazał, że zapisami § 19 pkt 2 lit b i § 44 pkt 2 lit. b uchwały na gruntach rolnych o klasie bonitacyjnej podlegającej zgodnie z ustawą obowiązkowi uzyskania zgody właściwego organu na nierolnicze wykorzystanie dopuszczono prowadzenie napowietrznej infrastruktury technicznej. Dopuszczenie realizacji na gruntach rolniczych urządzeń infrastruktury technicznej jest równoznaczne z dopuszczeniem innego niż rolniczy sposobu użytkowania gruntów rolniczych. Stwarza to tym samym możliwość wykorzystywania gruntów rolnych w sposób nierolniczy bez zachowania wymogów ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych. Aby dopuścić w planie możliwość innego niż rolnicze wykorzystanie terenu w myśl art. 17 pkt 6 ustawy o planowaniu po podjęciu przez radę gminy uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu miejscowego wójt, burmistrz lub prezydent miasta winien wystąpić o wydanie zgody w zakresie zmiany przeznaczenia na cele nierolnicze. W niniejszej sprawie nie zostało wykazane aby miało miejsce wystąpienie do Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi o wyrażenie zgody na inne niż rolne przeznaczenie gruntów określonych klas bonitacyjnych. W tych okolicznościach Sąd uznał zarzut organu nadzoru za trafny. Przechodząc na koniec do uzupełnionego pismem procesowym zarzutu dotyczącego § 22 uchwały w zakresie ustaleń dla terenów oznaczonych na rysunku planu symbolami I.EW/4, I.EW/5, I.EW/9, I.EW/10, I.EW/11 i I.EW/12), a także rysunku planu (załącznika graficznego nr 1 do uchwały) w zakresie tych terenów Sąd zauważył, że plan miejscowy

stanowi kompletne uregulowanie dla danego obszaru planistycznego. Działanie organu nadzoru lub wyrok sądu niejednokrotnie powodują eliminację konkretnych zapisów planu z powodu ich niezgodności z prawem. Wojewoda Dolnośląski zasadnie zakwestionował zapisy planu w tym również załącznik graficzny związany z drogami wewnętrznymi. Sąd wskazał, że skoro doszło mocą niniejszego wyroku do stwierdzenia nieważności przedmiotowych zapisów to konsekwencją będzie konieczność eliminacji zapisów związanych z terenami o przeznaczeniu podstawowym jako tereny elektrowni wiatrowych. Słusznie, zdaniem Sądu, Wojewoda Dolnośląski zauważył, iż tereny te zostaną pozbawione obsługi komunikacyjnej, co z kolei powoduje kolizję z zapisami ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie. Sąd nie zgodził się z twierdzeniami Rady Gminy Udanin zamieszczonymi w piśmie procesowym, że tereny te posiadają dostęp do drogi publicznej, gdyż nie potwierdza tego faktu będąca w dyspozycji Sądu dokumentacja planistyczna. Sąd uznał, że nie znajduje uzasadnienia teza jakoby elektrownie wiatrowe nie potrzebowały dostępu do drogi publicznej. Natomiast co do twierdzenia, że w przypadku stwierdzenia nieważności planu nie traci mocy plan poprzednio obowiązujący, w którym teren posiada rolne przeznaczenie z dopuszczeniem prowadzenia dróg polnych i dojazdowych Sąd zauważył, że nawet przyjmując to stanowisko za rzeczowe w ówczesnym planie nie wskazano dróg dojazdowych do planowanych elektrowni wiatrowych.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wniosła Rada Gminy Udanin, zaskarżając go w całości. Na podstawie art. 174 pkt 2 P.p.s.a. zaskarżonemu wyrokowi zarzucano naruszenie przepisów postępowania, które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj.: 1. naruszenie art. 141 § 4 P.p.s.a. w zw. z art. 134 § 1 P.p.s.a. w zw. z art. 28 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2012 r, poz. 647 ze zm.; "u.p.z.p.") poprzez brak rozważenia wszystkich okoliczności sprawy oraz wyjaśnienia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia, a to: brak rozważenia oraz wyjaśnienia, na jakiej podstawie WSA przyjął, że rzekome pozbawienie obsługi komunikacyjnej terenów przeznaczonych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego gminy Udanin, przyjętym uchwałą Nr XLVIII.208.2014 Rady Gminy Udanin z dnia 25 września 2014 roku ("Plan" lub "Zaskarżona Uchwała") pod elektrownie wiatrowe (tj. terenów oznaczonych na rysunku Planu symbolami I.EW/4, I.EW/5, I.EW/9, I.EW/10, I.EW/11

Sygnatura akt II SA/Wr 511/17

oraz I.EW/12) spowoduje kolizje z "zapisami ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie", w szczególności zaś brak wskazania podstaw prawnych dla takiego stanowiska; – brak wyjaśnienia, dlaczego w ocenie WSA elektrownie wiatrowe, jako urządzenia infrastruktury technicznej wymagają dostępu do drogi publicznej; – brak wyjaśnienia na jakiej podstawie stwierdził, że działki gruntu, na których zlokalizowane mają być elektrownie wiatrowe (oznaczone na rysunku Planu symbolami I.EW/4, I.EW/5, I.EW/9, I.EW/10, I.EW/11 oraz I.EW/12) nie mają dostępu do drogi publicznej. 2. naruszenie art. 147 § 1 w zw. z art. 151 P.p.s.a. oraz art. 141 § 4 P.p.s.a., a także art. 134 § 1 P.p.s.a. poprzez brak wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy oraz błędne przyjęcie, jakoby miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego gminy Udanin, przyjęty uchwałą Nr XLII/130/06 Rady Gminy Udanin z dnia 11 kwietnia 2006 roku ("Plan z 2006 roku") nie zawierał wskazania dróg dojazdowych dla planowanych elektrowni wiatrowych, podczas gdy plan z 2006 roku zawierał takie wskazanie; 3. naruszenie art. 147 § 1 w zw. z art. 151 P.p.s.a. oraz art. 141 § 4 P.p.s.a., a także art. 134 § 1 P.p.s.a. poprzez brak wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy oraz błędne przyjęcie, jakoby działki gruntu, na których zlokalizowane mają być elektrownie wiatrowe (oznaczone na rysunku Planu symbolami I.EW/4, I.EW/5, I.EW/9, I.EW/10, I.EW/11 oraz I.EW/12) nie mają dostępu do drogi publicznej.

Naruszenia prawa materialnego (art. 174 pkt 1 P.p.s.a.) skarżąca kasacyjnie upatruje w naruszeniu: 1. art. 15 ust. 2 pkt 10 i art. 2 pkt 12 i 13 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 9 lit. a i b rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 roku w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r., Nr 164 poz. 1587; "Rozporządzenie w sprawie Wymaganego Zakresu Projektu MPZP") w zw. z art. 4 ust. 3a ustawy 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 1997 r., nr 115, poz. 741; "u.g.n.") w zw. z § 14 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 roku w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (t.j.: Dz. U. z 2015 r., poz. 1422; "Rozporządzenie w sprawie Warunków Technicznych") w zw. z art. 28 u.p.z.p. poprzez ich błędną wykładnię (a w rezultacie niewłaściwe zastosowanie) polegającą na przyjęciu, że rzekome pozbawienie terenów przeznaczonych w Planie pod elektrownie wiatrowe (tj. terenów oznaczonych na rysunku Planu symbolami I.EW/4,

I.EW/5, I.EW/9, I.EW/10, I.EW/11 oraz I.EW/12) obsługi komunikacyjnej spowoduje kolizje z "zapisami ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz rozporządzenia Ministra infrastruktury w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie", co z kolei powinno skutkować stwierdzeniem nieważności § 22 Planu w zakresie ustaleń dla terenów oznaczonych na rysunku Planu symbolami I.EW/4, I.EW/5, I.EW/9, I.EW/10, I.EW/11 oraz I.EW/12, podczas gdy prawidłowa wykładania ww. przepisów prowadzi do wniosku, że w kontekście aktów planistycznych elektrownie wiatrowe, jako urządzenia infrastruktury technicznej, nie muszą posiadać dostępu do drogi publicznej, a zatem nie doszło do naruszenia zasad sporządzania planu w powyższym zakresie; 2. art. 15 ust. 2 w zw. z art. 2 pkt 12 w zw. z art. 28 ust.1 u.p.z.p. poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że dostęp do drogi publicznej powinien zostać zapewniony do konkretnych obiektów posadowionych na terenie objętym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, podczas gdy ww. przepisy u.p.z.p. mówią o dostępie do drogi publicznej "terenu", a nie "obiektu" posadowionego na tym terenie; 3. art. 15 ust. 2 pkt 9 i 10 u.p.z.p. w zw. z art. 28 ust.1 u.p.z.p. poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że w § 8 ust. 5 pkt 2 lit a planu wprowadzono możliwość dowolnego ustalania przebiegu korytarzy napowietrznych linii elektroenergetycznych wysokiego napięcia i wraz z nimi ustalonego w Planie zakazu zabudowy pewnych obszarów z pominięciem procedury zmiany planu miejscowego; 4. art. 15 ust. 2 pkt 3 u.p.z.p. w zw. z art. 44 ust. 1 i 2 oraz 45 ust.1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 roku o ochronie przyrody (Dz. U. z 2004 r., Nr 92 poz. 880; "u.o.p.") w zw. z art. 28 ust.1 u.p.z.p. poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że w § 8 ust. 10 planu doszło do przekroczenia upoważnienia ustawowego do uregulowania w planie miejscowym zasad ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego, a także modyfikacji przepisów powszechnie obowiązujących; 5. art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 9 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu mpzp w zw. z art. 28 ust.1 u.p.z.p. poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że organ dopuścił się przekroczenia upoważnienia ustawowego do regulowania w planie miejscowym zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemu komunikacji i infrastruktury technicznej, poprzez brak określenia w § 27 Planu parametrów (szerokości) dróg wewnętrznych dla terenów I.KDW/1, I.KDW/2, I.KDW/6, I.KDW/7, I.KDW/8 oraz I.KDW/9; 6. art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 9 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu mpzp w zw. z art. 28 ust.1 u.p.z.p. poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że Organ, przy uchwalaniu § 33

pkt 2 lit 2, § 34 pkt 2 lit a oraz § 43 pkt 2 lit. b Planu, dopuścił się naruszenia zasad sporządzania planu poprzez brak określenia liczby miejsc parkingowych dla lokali mieszkalnych oraz zabudowy mieszkaniowej; 7. art. 17 pkt 6 lit. c u.p.z.p. w zw. z art. 7 ust 2 pkt 1 ustawy z dnia 3 lutego 1995 roku o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. 1995 nr 16 poz. 78; "u.o.g.r.l.") w zw. z art. 28 ust.1 u.p.z.p. poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że organ, przy uchwalaniu § 19 pkt 2 lit. b oraz § 44 pkt 2 lit. b Planu, dopuścił się naruszenia zasad sporządzania planu poprzez brak wystąpienia o zgodę na zmianę przeznaczenia na cele nierolnicze gruntów rolnych zaszerogowanych w klasach I-III; 8. art. 15 ust. 2 pkt 11 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 10 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu MPZP w zw. z art. 28 ust.1 u.p.z.p. w zw. z art. 91 ust. 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 1990 r. Nr 16 poz. 95; "u.g.n.") poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że Organ, przy uchwalaniu §14 pkt 2 Planu, dopuścił się naruszenia zasad sporządzania planu poprzez brak określenia terminu tymczasowego urządzania lub użytkowania dla tymczasowego zagospodarowania terenu użytkowania rolnego lub sadowniczego oraz że było to istotne naruszenie; 9. art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w zw. z § 2, § 10 i § 11 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 czerwca 2003 roku w sprawie sposobu zgłaszania oraz oznakowania przeszkód lotniczych (Dz. U. 2003 , nr 130, poz. 1193) w zw. z art. 28 ust.1 u.p.z.p. w zw. z art. 91 ust. 4 u.g.n. poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że Organ, przy uchwalaniu § 7 ust. 19 oraz § 15 ust. 4 planu, dopuścił się naruszenia zasad sporządzania planu i przekroczenia upoważnienia ustawowego do uregulowania w planie miejscowym zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej oraz, że było to istotne naruszenie; 10. art. 15 ust. 2 pkt 12 w zw. art. 36 ust. 4 w zw. z art. 28 ust.1 u.p.z.p. w zw. z art. 91 ust. 4 u.g.n. poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że Organ, przy uchwalaniu § 53 ust. 1 Planu, dopuścił się naruszenia zasad sporządzania planu poprzez ograniczenie kręgu osób zobowiązanych do ponoszenia opłaty, określonej w art. 36 ust. 4 u.p.z.p. oraz że było to istotne naruszenie.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty wniesiono o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania. Ponadto zwrócono się o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej Rada Gminy Udanin dokonała rozwinięcia sformułowanych zarzutów wskazując argumentację na ich poparcie.

Rozpoznając sprawę na skutek skargi kasacyjnej Naczelny Sąd Administracyjny uznał, że skarga kasacyjna ma usprawiedliwione podstawy aczkolwiek nie wszystkie podniesione w niej zarzuty okazały się zasadne. Dokonując oceny zarzutów skargi kasacyjnej stwierdzić należy, że zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 141 § 4 P.p.s.a. w zw. z art. 134 § 1 P.p.s.a. w zw. z art. 28 u.p.z.p. poprzez brak rozważenia wszystkich okoliczności sprawy oraz wyjaśnienia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia jest co prawda zasadny ale nie może stanowić podstawy uwzględnienia skargi kasacyjnej. Wskazane uchybienie uzasadnienia wyroku odnośnie do braku wskazania podstaw faktycznych i prawnych dla zajętego przez Sąd stanowiska w zakresie konieczności uchylenia § 22 zaskarżonej uchwały nie ma istotnego wpływu na wynik sprawy. NSA wskazał, że pożądanym jest by Sąd przedstawił uzasadnienie faktyczne i prawne dla zajętego stanowiska co umożliwiłoby jego kontrolę instancyjną ale nie uczynienie tego w okolicznościach niniejszej sprawy nie miało istotnego wpływu na wynik sprawy. Bez poznania motywów zajętego przez Sąd stanowiska możliwa jest ocena czy było ono w okolicznościach sprawy zasadne. Tym samym zarzut powyższy nie mógł stać się podstawą uwzględnienia skargi na zasadzie art. 174 pkt 2 P.p.s.a. NSA dokonując kontroli zaskarżonego wyroku stwierdził, że niezasadnym było stwierdzenie nieważności § 27 w zakresie ustaleń dla terenów I.KDW/1, I.KDW/2, I.KDW/6, I.KDW/7, I.KDW/8, I.KDW/9 oraz rysunku planu dla tych terenów i w tym zakresie należało uchylić zaskarżony wyrok. Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w planie miejscowym obowiązkowo należy umieścić postanowienia dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. W myśl § 4 pkt 9 lit. a rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu planu ustalenia w ramach wskazanych zasad powinny zawierać określenie układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami oraz klasyfikacją ulic i innych szlaków komunikacyjnych. W § 27 pkt 3 lit. a zaskarżonego planu dla terenów oznaczonych symbolem I.KDW/1, I.KDW/2, I.KDW/6, I.KDW/7, I.KDW/8, I.KDW/9 ustalono warunki, zasady i standardy zagospodarowania terenu określając szerokość drogi w liniach rozgraniczających zgodnie z rysunkiem planu. Błędnie zatem przyjął Sąd, że zaniechano określenia szerokości dróg wewnętrznych. Skoro rysunek planu jest uszczegółowieniem zapisów części tekstowej planu, sporządzonym w określonej skali i ustawa dopuszcza odesłania do jego zapisów dla wyjaśnienia części tekstowej, to na podstawie rysunku planu dopuszczalne jest określenie parametrów dróg wewnętrznych, jak uczyniono to w niniejszym planie. Znaczące jest to, że wojewoda sam zwrócił uwagę, iż określenie parametru szerokości dróg we-

wewnętrznych jest możliwe w tekście planu tylko dla regularnego ich przebiegu. Z tego wynika, że nieregularny przebieg tych dróg uniemożliwia ustalenie ich szerokości poprzez zapis tekstu planu. Skoro w niniejszej sprawie przebieg dróg wewnętrznych zasadniczo jest nieregularny a tylko w nieznacznym zakresie można pokusić się o wyznaczenie ich szerokości poprzez zapis w tekście planu, to uzasadnionym był zabieg odczytania tego parametru wyłącznie z rysunku planu. Konkludując rozważania w tym zakresie NSA wskazał, że nie jest zatem zasadny zarzut naruszenia zasad sporządzenia planu tj. art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 9 lit a rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu planu bowiem w istocie szerokość dróg wewnętrznych została określona poprzez odesłanie do rysunku planu. Jak motywował dalej NSA wobec powyższego także stwierdzenie przez sąd nieważności § 22 zaskarżonej uchwały było bezpodstawne. Skoro tereny elektrowni wiatrowych mają zapewniony dostęp do drogi publicznej z przyległych dróg wewnętrznych oznaczonych symbolem I.KDW/1 - I.KDW/10 to eliminowanie ww. przepisu było niecelowe.

Mając powyższe na uwadze NSA uznał za konieczne uchylenie zaskarżonego wyroku w części, w jakiej stwierdzono nieważność § 27 uchwały w zakresie dotyczącym terenów I.KDW/1, I.KDW/2, I.KDW/6, I.KDW/7, I.KDW/8, I. KDW/9 oraz rysunku planu w zakresie tych terenów, a ponadto § 22 w zakresie ustaleń dla terenów oznaczonych na rysunku planu symbolami I.EW/4, I.EW/5, I.EW/9, I.EW/10, I.EW/11, I.EW/12 oraz załącznika graficznego w zakresie tych terenów zaskarżonej uchwały.

Zdaniem NSA, należało uwzględnić także zarzut naruszenia przez Sąd art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 9 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu planu w zw. z art. 28 ust. 1 u.p.z.p. Podzielić należy stanowisko Rady Gminy Udanin, że przy uchwalaniu § 33 pkt 2 lit a, § 34 pkt 2 lit a, § 43 pkt 2 lit. b planu miejscowego nie naruszono zasad sporządzania planu poprzez brak określenia liczby miejsc parkingowych dla lokali mieszkalnych oraz zabudowy mieszkaniowej. Z treści ww. postanowień planu miejscowego wynika, że na terenie o przeznaczeniu podstawowym pod zabudowę usługową i rzemiosło oznaczonym symbolem II.U/2-II.U/5, dopuszczono jako przeznaczenie uzupełniające zabudowę mieszkaniową (§ 33 pkt 2 lit a). Na terenie II.UP/1 o przeznaczeniu podstawowym tereny usług publicznych przewidziano przeznaczenie uzupełniające zabudowa mieszkaniowa (§ 34 pkt 2 lit. a). Na terenie II.RU/1-II.RU/3 o przeznaczeniu podstawowym tereny obsługi rolnictwa (zabudowa obsługi rolnictwa w gospodarstwach rolnych, hodowlanych i ogrodniczych) dopuszczono lokale mieszkalne pod warunkiem ich ochrony przed ewentualnymi uciążliwościami (§ 43 pkt 2 lit. b). W § 12 ust. 6 planu Rada Gminy Udanin określiła liczbę miejsc parkin-

gowych dla zabudowy mieszkaniowej w zabudowie zagrodowej (pkt 1), w zabudowie jednorodzinnej (pkt 2) oraz w zabudowie wielorodzinnej (pkt 3). Nie określono ilości miejsc postojowych dla zabudowy mieszkaniowej i lokali mieszkalnych usytuowanych na terenach o przeznaczeniu usługowym na terenach II.U/2, II.U/3, II.U/4, II.U/5, II.UP/1, II.RU/1, II.RU/2 i II.RU/3. Zasadniczo należy podzielić pogląd Sądu I instancji, że zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. istnieje obowiązek określenia minimalnej ilości miejsc przeznaczonych do parkowania pojazdów w stosunku do każdej z przewidzianych funkcji. Nie ma znaczenia czy przeznaczenie terenu jest przeznaczeniem podstawowym czy uzupełniającym. Jednak zauważyć należy, że brak wskazania minimalnej ilości miejsc parkingowych dla przeznaczenia zabudowy mieszkaniowej czy mieszkalnictwa nie wyklucza możliwości ustalenia ilości miejsc parkingowych dla terenu zabudowy mieszkaniowej czy mieszkalnictwa. Zauważyć należy, że wydając pozwolenie na budowę organy administracji architektoniczno-budowlanej muszą dokonać oceny zgodności projektu budowlanego z miejscowym planem obowiązującym na tym obszarze oraz ustalić zgodność projektu zagospodarowania działki lub terenu z przepisami, w tym techniczno-budowlanymi (art. 35 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo budowlane). W myśl § 18 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (j.t. Dz. U. z 2015 r. poz. 1422) zagospodarowując działkę budowlaną, należy urządzić, stosownie do jej przeznaczenia i sposobu zabudowy, miejsca postojowe dla samochodów użytkowników stałych i przebywających okresowo, w tym również miejsca postojowe dla samochodów, z których korzystają osoby niepełnosprawne. Liczbę i sposób urządzenia miejsc postojowych należy dostosować do wymagań ustalonych w decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, z uwzględnieniem potrzebnej liczby miejsc, z których korzystają osoby niepełnosprawne (ust. 2). Jeśli zatem w planie miejscowym nie uregulowano w sposób jednoznaczny kwestii parkingów dla zabudowy mieszkaniowej czy mieszkalnictwa dopuszczonego jako przeznaczenie uzupełniające na terenach II.U/2, II.U/3, II.U/4, II.U/5, II.UP/1, II.RU/1, II.RU/2 i II.RU/3 to z uwagi na przeznaczenie pod zabudowę mieszkaniową czy mieszkalnictwo należy takie miejsca przewidzieć dla stałych użytkowników (mieszkańców) i przebywających okresowo (gości) i osób niepełnosprawnych. Brak określenia liczby miejsc przypadających na stałych użytkowników czy użytkowników przebywających okresowo nie ma większego znaczenia skoro dla zatwierdzenia projektu zagospodarowania terenu muszą być one przewidziane. Nie wystąpi zatem sytuacja kiedy zaplanowany do budowy obiekt mieszkalny otrzyma pozwolenie na budowę jeśli projekt budowlany nie będzie przewidywał miejsc postojowych. Z

istoty przeznaczenia zabudowy mieszkaniowej w powiązaniu z przepisami technicznymi wynika, że miejsca parkingowe muszą zostać przewidziane inaczej projekt budowlany jest niezgodny z przepisami technicznymi i pozwolenie na budowę nie może zostać wydane zgodnie z prawem. Tym samym brak jednoznacznego uregulowania liczby miejsc parkingowych dla zabudowy mieszkaniowej i mieszkalnictwa na terenie II.U/2, II.U/3, II.U/4, II.U/5, II.UP/1, II.RU/1, II.RU/2 i II.RU/3 poprzez zapisy § 33 pkt 2 lit a, § 34 pkt 2 lit a, § 43 pkt 2 lit. b nie ma wpływu na zgodność planu miejscowego z prawem albowiem uchybienie to może zostać wyeliminowane na etapie oceny projektu zagospodarowania terenu na potrzeby wydania pozwolenia na budowę. W tym stanie sprawy należało więc ocenić powyższy brak jako nie dający podstaw do stwierdzenia nieważności wskazanych wyżej przepisów. Sąd I instancji uwzględniając zarzut skargi w tym zakresie i stwierdzając nieważność planu w stosunku do tych zapisów naruszył art. 147 § 1 P.p.s.a. bowiem nie było podstaw do jego zastosowania. Mając to na uwadze NSA uchylił zaskarżony wyrok w zakresie § 33 pkt 2 lit a, § 34 pkt 2 lit a, § 43 pkt 2 lit. b.

Oceniając pozostałe zarzuty skargi kasacyjnej NSA stwierdził, że nie zasługiwały one na uwzględnienie.

Mając na uwadze Naczelny Sąd Administracyjny, na podstawie art. 185 § 1 P.p.s.a. NSA orzekł o uchyleniu wyroku w zakresie wskazanym w pkt 1 sentencji, a nadto stosownie do art. 184 P.p.s.a. orzekł jak w pkt 2 sentencji.

Ponownie rozpoznając sprawę na skutek częściowo uwzględnionej skargi kasacyjnej Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył:

W pierwszym rzędzie należy wskazać, że stosownie do treści art. 3 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016, poz. 718; dalej: "p.p.s.a.") sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej, a w myśl przepisu art. 1 § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1647) kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. W ramach tej kognicji sąd bada, czy przy wydawaniu zaskarżonego aktu nie naruszono przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania. Zgodnie z art. 147 § 1 p.p.s.a. sąd uwzględniając skargę na uchwałę organu jednostki samorządu terytorialnego stwierdza nieważność tej uchwały w całości lub w części albo stwierdza, że została wydana z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza możliwość stwierdzenia jej nieważności. Rozpoznając sprawę na obecnym etapie należy jeszcze wskazać, że w myśl art. 190 ppsa Sąd, któremu sprawa została przekazana, związany jest wykładnią prawa dokonaną w tej sprawie przez Naczelny Sąd Administracyjny. Nie można

oprzeć skargi kasacyjnej od orzeczenia wydanego po ponownym rozpoznaniu sprawy na podstawach sprzecznych z wykładnią prawa ustaloną w tej sprawie przez Naczelny Sąd Administracyjny.

Mając na względzie wskazane zasady, zdaniem sądu, skarga w zakresie objętym paragrafem 27 uchwały odnośnie do ustaleń dla terenów wskazanych jako I.KDW/1, I.KDW/2, I.KDW/6, I.KDW/7, I.KDW/8, I.KDW/9, wraz z rysunkiem planu dla tych terenów; paragrafu 33 pkt 2 lit. a; paragrafu 34 pkt 2 lit. a; paragrafu 43 pkt 2 lit. b; paragrafu 22 w zakresie ustaleń dla terenów oznaczonych na rysunku planu symbolami I.EW/4, I.EW/5, I.EW/9, I.EW/10, I.EW/11, I.EW/12 oraz załącznika graficznego kwestionowanej uchwały nie podlega uwzględnieniu. Zdaniem sądu, rozpoznającego sprawę w tym składzie, nie podlega wyeliminowaniu z obrotu prawnego § 27 skarżonego aktu w zakresie ustaleń dla terenów I.KDW/1, I.KDW/2, I.KDW/6, I.KDW/7, I.KDW/8, I.KDW/9, a także rysunku planu dla tych terenów. Art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. stanowi, że w planie miejscowym obowiązkowo należy zawrzeć unormowania dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. Rozporządzenie w sprawie wymaganego zakresu projektu planu w § 4 pkt 9 lit. a stanowi, że w projekcie planu należy zawrzeć określenie układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami oraz klasyfikacją ulic i innych szlaków komunikacyjnych. W § 27 pkt 3 lit. a zaskarżonego planu dla terenów oznaczonych symbolem I.KDW/1, I.KDW/2, I.KDW/6, I.KDW/7, I.KDW/8, I.KDW/9 ustalono warunki, zasady i standardy zagospodarowania terenu określając szerokość drogi w liniach rozgraniczających zgodnie z rysunkiem planu. Należy bowiem pamiętać, że rysunek planu jest uszczegółowieniem zapisów części tekstowej planu i że ustawa dopuszcza wyjaśnienie tekstu uchwały poprzez rysunku planu. Na uwagę zasługuje bowiem fakt, że nieregularny przebieg tych dróg uniemożliwia ustalenie ich szerokości wyłącznie poprzez tekst planu. Skoro w niniejszej sprawie przebieg dróg wewnętrznych zasadniczo jest nieregularny, to nie jest możliwe wyznaczenie ich szerokości w całości poprzez zapis w tekście planu, a co za tym idzie trafnym było odczytanie tego parametru wyłącznie z rysunku planu. Dotychczasowe rozważania prowadzą dalej do wniosku, że nie ma także podstaw do stwierdzenia nieważności § 22 zaskarżonej uchwały. Analiza części tekstowej i graficznej planu prowadzi do wniosku, że tereny elektrowni wiatrowych mają zapewniony dostęp do drogi publicznej z przyległych dróg wewnętrznych (I.KDW/1 - I.KDW/10), zatem nie sposób podzielić argumentów skargi w tym zakresie. Zdaniem sądu w tym składzie, nie zostały naruszone zasady sporządzania planu także poprzez brak określenia liczby miejsc parkingowych dla lokali mieszkalnych oraz zabudowy mieszkani-

wej przy uchwalaniu § 33 pkt 2 lit a, § 34 pkt 2 lit a, § 43 pkt 2 lit. b. Na terenie II.UP/1 przy przeznaczeniu podstawowym - usługi publiczne – dopuszczono przeznaczenie uzupełniające w postaci zabudowy mieszkaniowej (§ 34 pkt 2 lit. a). Z kolei na terenie II.RU/1-II.RU/3 z przeznaczeniem podstawowym tereny obsługi rolnictwa (zabudowa obsługi rolnictwa w gospodarstwach rolnych, hodowlanych i ogrodniczych) także dopuszczono lokalizację lokali mieszkalnych pod warunkiem ich ochrony przed ewentualnymi uciążliwościami (§ 43 pkt 2 lit. b). W § 12 ust. 6 planu Rada Gminy Udanin określiła liczbę miejsc parkingowych dla zabudowy mieszkaniowej w zabudowie zagrodowej (pkt 1), w zabudowie jednorodzinnej (pkt 2) oraz w zabudowie wielorodzinnej (pkt 3). Natomiast nie określono ilości miejsc postojowych dla zabudowy mieszkaniowej i lokali mieszkalnych usytuowanych na terenach usługowych II.U/2, II.U/3, II.U/4, II.U/5, II.UP/1, II.RU/1, II.RU/2 i II.RU/3. Brak wskazania minimalnej ilości miejsc parkingowych dla zabudowy mieszkaniowej czy mieszkalnictwa nie uniemożliwia jednak, jak wskazał w swoim uzasadnieniu NSA, rozwiązania tego problemu w inny sposób. Należy bowiem pamiętać, że organ architektoniczno-budowlany, w toku postępowania o udzielenie pozwolenia na budowę i zatwierdzenie projektu budowlanego, obowiązany jest badać zgodność przedłożonych przez inwestora rozwiązań z przepisami, w tym techniczno-budowlanymi (art. 35 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo budowlane). Wśród tych unormowań są także przepisy rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (j.t. Dz. U. z 2015 r. poz. 1422), w tym § 18 ust. 1, stosownie do którego zagospodarowując działkę budowlaną, należy urządzić, stosownie do jej przeznaczenia i sposobu zabudowy, miejsca postojowe dla samochodów użytkowników stałych i przebywających okresowo, w tym również miejsca postojowe dla samochodów, z których korzystają osoby niepełnosprawne. Skoro w kontrolowanej uchwale nie uregulowano kwestii miejsc postojowych dla zabudowy mieszkaniowej czy mieszkalnictwa dopuszczonego jako przeznaczenie uzupełniające na terenach II.U/2, II.U/3, II.U/4, II.U/5, II.UP/1, II.RU/1, II.RU/2 i II.RU/3 to projektowany obiekt o charakterze mieszkalnym otrzyma pozwolenie na budowę tylko wtedy, gdy będzie przewidywał miejsca postojowe. Reasumując, sam brak jednoznacznego uregulowania liczby miejsc parkingowych dla zabudowy mieszkaniowej i mieszkalnictwa na terenie II.U/2, II.U/3, II.U/4, II.U/5, II.UP/1, II.RU/1, II.RU/2 i II.RU/3 poprzez zapisy § 33 pkt 2 lit a, § 34 pkt 2 lit a, § 43 pkt 2 lit. b nie ma wpływu na zgodność planu miejscowego z prawem.

Dodać jeszcze trzeba, że w sentencji wyroku NSA „uchylił zaskarżony wyrok w części w jakiej stwierdzona została nieważność...”, natomiast w podstawie prawnej roz-

Sygnatura akt II SAWr 511/17

strzygnięcia wskazano art. 185 § 1 ppsa, stosownie do którego Naczelny Sąd Administracyjny w razie uwzględnienia skargi kasacyjnej uchyla zaskarżone orzeczenie w całości lub w części i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania sądowi, który wydał orzeczenie.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem
REFERENT
Ewa Trojan